

Pădurea sculptată a arborelui genealogic

Cosmin NĂSUI

Dacă vă întrebați ce se mai întâmplă cu sculptura românească contemporană, monumentalitatea organică a volumelor este răspunsul pe care-l dă Raluca Ungureanu. Aceasta este una dintre direcțiile clar conturate și de artiști precum Marius Leonte, Horia Bojin, Maxim Dumitraș. Se pare că Raluca Ungureanu poate modela și sculpta orice, atunci când își însușește afectiv acel lucru. Anumite cuvinte și concepte sînt transpuse în volume cu o ușurință de interpretare ca și cum sculptura ar fi o limbă vorbită. Organicul formelor ce zac în interiorul unui concept primește o expresie volumetrică personală neimaginată. Cum altfel poate cineva să sculpteze tridimensional un peisaj, o pădure?

Remember the time (the story), expoziția Ralucăi Ungureanu de la Anaid Art Gallery, este o modelare metaforică a arborelui genealogic al artistei. Pădurea modelată de artistă conține povestea întortocheată a istoriei familiei sale. Ramificațiile acesteia sînt localizate geografic în pădurea Voroneț. Povestea acestei păduri a fost transmisă de la o generație la alta, odată cu moștenirea proprietății acesteia. Amintirile, pădurea și satul Voroneț sînt cele trei repere în jurul cărora povestea materializată în **Remember the time (the story)** devine artă.

Neobișnuită este transpunerea în limbaj sculptural a genului peisajului ce a născut curente și stiluri cu precădere în pictură. Formele organice ale trunchiurilor și ramurile copacilor sînt în reprezentarea artistei asemănătoare unor butaforii de teatru de păpuși. Volumele copacilor și picturile naive care-i decorează au ca rezultat o sculptură cu conținut de sevă picturală.

Peisajul pădurii se construiește ca o rețea modulară de volume. O asemenea piesă conține trei copaci, iar ansamblul sculptural cuprinde șapte piese de acest fel, formînd, prin urmare, un total de 21 de copaci. Pictați în culori aprinse, fiecare copac face referire la povești ascultate și spuse mai departe, prin intermediul artistei, de către bunicul ei, în vremea copilăriei, cînd se plimbau prin pădure. Este desfășurată povestea familiei, a satului, a oamenilor din prin părțile locului și a naturii care învăluie geografia Voronețului.

Traseul expozițional tridimensional este completat de două peisaje, autocolante, lipite pe pereții galeriei. Pădurea, desenată minimalist cu autocolant roșu pe albul pereților galeriei, este, împreună cu satul, imaginea amintită, iar formele tridimensionale ale pădurii modelate reprezintă pădurea imaginată. Este un dialog vizual între amintiri și fantezia care le-a transformat în poveste.

Raluca Ungureanu continuă demersul sculptural al modelării giganților. Ea revine

periodic la temele personale cu care ne-a obișnuit: crăiesele, zînele, copacii, pădurea. De la modelatul copacilor, ca piese individuale, în 2001, trece acum la pădurea ca un ansamblu. Artistă practică un gen de sculptură monumentală care, prin dimensiunile sale, se adresează cu precădere spațiului exterior. Ocazional, această sculptură de exterior este expusă în interior, în spațiul galeriei, care-i amplifică natura gigantică. Monu-

mentalitatea există deopotrivă în lucrările de mici dimensiuni ale artistei, cît și în cele gigantice. Acesta este testul, după cum ne mărturisește artista, pe care-l are de trecut orice sculptură. Fibra de sticlă în care e modelată pădurea este un mijloc de expresie modern, integrat limbajelor tradiționale ale sculpturii (lemn, piatră, metal). Modelatul în fibră de sticlă se face cu ajutorul negativelor, în care se toarnă amestecul de rășini și lianți, care necesită o execuție rapidă de cîteva minute. Fiecare modul în parte este compus din multe piese modulare mai mici, care alcătuiesc forma finală.

Sculptura Ralucăi Ungureanu este, prin urmare, asemenea unei limbi vorbite, căci se alcătuiește din cuvinte, module mici ce compun propoziții, din volume care formează romane, sculpturi monumentale. ■

